

Charles Bukowski

SUNKROVÝ
NÁŘEZ

Grakla

Charles Bukowski

**ŠUNKOVÝ
NÁREZ**

Charles Bukowski
ŠUNKOVÝ NÁREZ

Preložené z anglického originálu
HAM ON RYE By Charles Bukowski

Published by arrangement with HarperCollins Publishers

Všetky práva vyhradené na reprodukovanie celku alebo časti
v akejkoľvek forme.

Slovak Edition © Citadella, 2017

Preklad © Mgr. Nina Morgenstein

Redakčná úprava a korektúry: Ľubomír Závada

Návrh obálky a grafická úprava: Citadella

Vydalo vydavateľstvo Citadella v roku 2017

ISBN 978-80-8182-095-3

Charles Bukowski

SUNDAY MORNING

Všetkým otcom.

1

Som pod stolom. To je moja úplne prvá spomienka. Bol to stôl – videl som nohu stola, nohy ľudí a previsajúci kus obrusu. Pod stolom bola tma, páčilo sa mi tam. Určite to bolo v Nemecku. Musel som mať medzi jedným a dvomi rokmi. Vtedy sa písal rok 1922. Cítil som sa pod stolom dobre. Zdalo sa, že o mne nikto nevie. Slniečné lúče dopadali na koberec, aj na nohy ľudí. Bavilo ma pozorovať slniečné lúče. Nohy ľudí neboli zaujímavé – nie také zaujímavé, ako noha stola, alebo ako kus visiaceho obrusu a zďaleka nie ako tie lúče slnka.

Potom nebolo nič... a potom vianočný stromček. Sviece. Vtáčie ozdoby: malé vtáčiky s vetvičkami cez míny v zobákoch. Hviezda. Dvaja veľkí ľudia sa hádajú a kričia. Ľudia jedia, stále iba jedia. Aj ja som jedol. Moja lyžica bola ohnutá tak, že keď som sa chcel najesť, musel som ju držať v pravej ruke. Ak som ju chytil do ľavej, lyžica mi smerovala preč od úst. Ale ja som chcel držať svoju lyžicu v ľavej ruke.

Dvaja ľudia: jeden väčší s kučeravými vlasmi, veľkým nosom, veľkými ústami a hustým obočím; vždy vyzeral našťvaný a často vykrikoval. Druhý človek bol menší, tichší, mal okrúhlu bledú tvár a vypúlené oči. Obaja mi naháňali strach. Občas sa zjavil ešte tretí človek – tučná žena, čo nosila šaty so šnurovaním až ku krku. Mala veľkú brošňu a tvár posiatu bradavicami, z ktorých trčali chlpy. Volali ju „Emily“. Títo ľudia spolu nevyzerali šťastní. Emily bola moja stará mama z otcovej strany. Otec sa volal „Henry“ a matka „Katherine“, ale nikdy som ich neoslovoval menom. Mne hovorili „Henry junior“. Väčšinou rozprávali po nemecky a ja spočiatku tiež.

Prvá veta starej mamy, na ktorú si spomínam, znela: „Raz vás všetkých pochovám!“ Najprv to povedala tesne predtým, ako sme začali jesť, a potom to veľakrát opakovala – vlastne skoro pred každým jedlom. Jedlo bolo zjavne veľmi dôležité. Jedli sme zemiakovú

kašu s omáčkou, hlavne v nedeľu. A tiež sme jedli rozbif, klobásy a kyslú kapustu, hrášok, rebarboru, mrkvu, špenát, fazuľové lusky, kura, fašírky a špagety (niekedy zmiešané s raviolami), ale mávali sme aj varenú cibuľu, špargľu a každú nedeľu jahodový koláč s vanilkovou zmrzlinou. Na raňajky sme obvykle mali toasty s maslom a párky, alebo lievance a vafle so slaninou, anglickou zeleninou a omeletou. A samozrejme kávu. Najviac zo všetkého si pamätám na zemiakovú kašu, omáčku a na starú mamu Emily, ako hovorí: „Raz vás *všetkých* pochovám!“

Často nás navštevovala, keď sme sa presťahovali do Ameriky. Jazdila červenou električkou z Pasadeny do Los Angeles. My sme za ňou chodili len zriedkakedy, v našom Forde Modeli-T.

Dom starej mamy sa mi páčil. Bol to malý dom ukrytý pod korunami pieprovníkov. Emily chovala kanáriky v klietkach. Obzvlášť jednu návštevu si dobre pamätám. V ten večer prikryla všetky klietky bielymi plachtami, aby kanáriky mohli spať, zatiaľ čo ľudia posedávali v kreslách a rozprávali sa. Bol tam klavír. Kým ostatní debatovali, ja som sedel pri klavíri, ťukal som prstom do klávesov a počúval ich zvuk. Najkrajší zvuk vyludzovali klávesy na jednej strane klavíra – zneli, ako keby o seba cinkali ľadové kryštáliky; sotva ich bolo počuť.

„Mohol by si s tým prestať?“ okríkol ma otec.

„Ale veď ho nechaj,“ povedala starká.

Moja matka sa usmiala.

„To chlapčisko,“ pokračovala starká, „mi švaclo po nose, keď som ho chcela vytiahnuť z kolísky a dať mu pusú!“

Rozhovor plynul ďalej a ja som hral na klavíri.

„Prečo si ho nedáš naladiť?“ spýtal sa otec.

Potom mi oznámili, že ideme pozrieť môjho deda. Starí rodičia nežili spolu. Vraj preto, lebo dedo je zlý človek a páchne mu dych.

„Prečo jeho dych páchne?“

Nikto neodpovedal.

„Prečo jeho dych páchne?“

„Lebo pije.“

Nasadli sme do Fordu Modelu-T a vyrazili sme za starým otcom Leonardom. Keď sme prišli a zaparkovali, stál už na veran-

de svojho domu. Bol starý, no držal sa vzpriamene. V Nemecku býval armádnym dôstojníkom. Všetko opustil, keď sa dozvedel, že v Amerike dláždia ulice zlatom. Ale nedláždili a on sa stal predákom v stavebnej firme.

Nikto z auta nevystúpil. Dedo na mňa zakýval prstom. Vtedy mi otvorili dvere, ja som vyliezol von a kráčal som k nemu. Jeho vlasy boli dlhé a snehobiele, jeho brada bola dlhá a snehobiela, a keď som podišiel bližšie, zbadal som jeho iskrivé oči – ako keby na mňa žiarili dve modré svetielka. Zastavil som kúsok od neho.

„Henry,“ oslovil ma, „my dvaja sa poznáme. Poď ďalej.“

Natiahol ku mne ruku. Pristúpil som k nemu a zacítil jeho dych. Ostro páchol, ale dedo bol aj tak ten najkrajší človek, akého som kedy videl, takže som sa nebál.

Spoločne sme vošli do domu. Doviedol ma k stoličke.

„Posaď sa, prosím. Mám radosť, že ťa vidím.“

Na chvíľu zmizol v inej izbe. Potom sa vrátil s malou cínovou krabičkou.

„Pre teba. Otvor ju.“

Veko vzdorovalo, nedokázal som krabičku otvoriť.

„Ukáž,“ povedal, „pomôžem ti.“

Povolil veko a krabičku mi vrátil. Vo vnútri sa pod vekom ukrýval kríž; Nemecký kríž so stuhou.

„Nie,“ povedal som, „to si nemôžem vziať.“

„Len ber,“ usmial sa. „Je to iba atrapa.“

„Ďakujem.“

„Radšej už bež. Budú sa strachovať.“

„Tak dobre. Maj sa.“

„Zbohom, Henry. Nie, počkaj...“

Zastavil som sa. Dedo si dvoma prstami siahol do predného vrecka nohavíc a druhou rukou potiahol za dlhú zlatú retiazku. Potom mi podal svoje zlaté vreckové hodinky, aj s retiazkou.

„Ďakujem, starý otec...“

Ostatní ma čakali v aute. Naskočil som do nášho Modelu-T a frčali sme preč. Všetci celou cestou rozprávali. Nezastavili sa, až kým sme nedorazili naspäť k domu starej mamy. Hovorili o všetkom možnom, len o dedovi nie. Ani jediný raz.

Z

Na Model-T si dobre spomínam. Sedenie mal vysoko, bočné stupačky vyzerali priateľsky a v chladných dňoch, ráno, ale často-krát aj inokedy, musel otec zastrčiť kľuku spredu do motora a urputne ňou točiť, aby auto naštartovalo.

„Človek aby si pri tom ruky dolámal. Kope ako mulica!“

Ak nás v nedeľu neprišla navštíviť stará mama, chodievali sme na výlety v našom Modeli-T. Rodičia zbožňovali pomarančové sady; míle a míle pomarančovníkov v rozpuku alebo obťažkaných plodmi. Mali sme piknikový kôš a kovovú debnu. V tej debne boli plechovky ovocia mrazené umelým ľadom a v piknikovom koši zas sendviče s párkami, jaternicami a salámou, zemiakové lupienky, banány a limonáda. Limonáda neustále pendlovala medzi piknikovým košom a kovovou debnou, pretože rýchlo zamrzala a potom ju bolo treba odmraziť.

Otec fajčil cigarety značky Camel. Rád predvádzal triky a hry, ktoré vedel so škatulkou Cameliek. Koľko pyramíd vidíte na obale? Spočítajte ich. Zrátali sme ich, ale on nám zakaždým ukázal nejaké ďalšie.

Poznal triky s ťavími hrbmi a s nápismi na škatulke. Camelky boli proste magické cigarety.

Na jeden náš nedeľný výlet si pamätám lepšie ako na ostatné. Piknikový kôš bol prázdny. Viezli sme sa cez pomarančové sady, stále ďalej a ďalej od miesta, kde sme bývali.

„A vystačí nám benzín, Tatko?“ spýtala sa moja matka.

„Toho zasraného benzínu máme dosť.“

„Kam vlastne ideme?“

„Chcem tie zasrané pomaranče!“

Moja matka po zvyšok cesty už ani nepípla. Otec zišiel z vozovky, zaparkoval pri drôtenom plote a ešte chvíľu sme načúvali v aute. Potom rozkopol dvere a vyskočil von.

„Vezmi kôš.“

Začali sme preliezať plot.

„Za mnou,“ zavelil otec.

Ocitli sme sa medzi dvomi radmi pomarančovníkov v tieni konárov a lístia. Otec zastal pod najbližším stromom, načiahol sa a začal otrhávať pomaranče zo spodných vetiev. Vyzeral rozhněvane, ako šklbal tie pomaranče zo stromu, a aj vetvy vyzerali rozhněvane, kymácali sa hore-dolu. Hádzal pomaranče do koša, ktorý držala moja matka. Keď netrafil, musel som ich naháňať a dávať do koša. Otec postupoval od stromu k stromu, kmásal spodné vetvy a hádzal pomaranče do piknikového koša.

„Už máme dosť, Tatko,“ povedala matka.

„Ale hovno.“

A trhal ďalej.

Vtom sa spoza stromov vynoril muž, veľmi vysoký muž. V ruke držal brokovnicu.

„Čo si myslíš, že robíš, kamarát?“

„Zbieram pomaranče. Sú ich tu tisíce.“

„A všetky sú moje. Teraz ma dobre počúvaj. Povedz svojej žene, nech ich vysype.“

„Pomarančov je tu habadej. Zopár ti nebude chýbať.“

„Nebude mi chýbať ani jeden. Povedz jej, nech ich okamžite vysype.“

Muž namieril na otca brokovnicu.

„Vysyp ich,“ povedal otec mojej matke.

Pomaranče sa rozkotúľali po zemi.

„A teraz,“ zavrčal ten muž, „vypadnite z môjho sadu.“

„Všetky tie pomaranče predsa nepotrebuješ.“

„Ja viem, čo potrebujem. Zmiznite odtiaľto.“

„Chlapov ako ty by mali vešať.“

„Tu som zákon ja. Tak pohyb!“

Muž znova nadvihol svoju brokovnicu. Otec sa pomaly otočil a kráčal von z pomarančového sadu. Krepčili sme za ním a ten muž

nás celý čas sledoval. Potom sme nasadli do auta, ale bol to práve jeden z tých momentov, kedy auto nechcelo naštartovať. Otec vystúpil, aby nahodil motor kľukou. Zatočil ňou dvakrát, no neúspešne. Začínal sa potiť. Muž stál na kraji cesty.

„Tak už tú sprostú kraksňu nakopni!“ zakričal.

Otec sa chystal znova otočiť kľukou. „Nie sme na tvojom pozemku. Môžeme tu byť, ako dlho sa nám zachce, hergot!“

„Čo nepovieš. Radím ti pakovať sa *preč* čím skôr!“

Otec zvrtol kľuku ešte raz, ale motor len zaprskal a skapal. Matka sedela s prázdnyim piknikovým košom na kolenách. Báł som sa na toho muža čo i len pozrieť. Otec znova otočil kľukou a tentokrát sa motor chytil. Otec naskočil do auta a začal lomcovať páčkami volantu.

„Radšej sa nevracajte,“ povedal ten muž, „lebo nabudúce nevyviaznete tak ľahko.“

Náš Model-T sa konečne pohol z miesta. Muž stále čakal na kraji cesty. Otec poriadne dupol na plyn. Zrazu však spomalil, zvrtol auto o stoosemdesiat stupňov a trielil naspäť k miestu, kde predtým stál ten muž. Lenže on medzitým odišiel. Uháňali sme pozdĺž pomarančového sadu.

„Jedného dňa toho bastarda dostanem,“ povedal otec.

„Dnes urobím dobrú večeru, Tatko,“ ozvala sa moja matka. „Čo by si si dal?“

„Bravčovú kotletu,“ odvrkol.

Nikdy predtým som ho nevidel ísť tak rýchlo.

3

Môj otec mal dvoch bratov. Mladší sa volal Ben, starší John. Obaja boli alkoholici a darmožráči. Rodičia o nich často rozprávali.

„Jeden väčší niktoš ako druhý,“ povedal otec.

„Ty proste pochádzaš zo zlej rodiny, Tatko,“ pritakala matka.

„A tvoj brat je tiež obyčajný niktoš!“

Matkin brat žil v Nemecku. Môj otec ho rád a často ohováral.

Mal som ešte jedného strýka, Jacka, ktorý bol ženatý s otcovou sestrou Elinore. Svojho strýka Jacka a tetu Elinore som nikdy nevidel, pretože medzi nimi a otcom panovala zlá krv.

„Vidíš túto jazvu na mojej ruke?“ spýtal sa otec. „To ma Elinore bodla ostrou ceruzkou, keď som bol ešte veľmi malý. Tá jazva nikdy nezmizne.“

Môj otec nemal rád ľudí. Nemal rád ani mňa.

„Deti má byť vidieť, nie počuť,“ hovorieval.

Bolo skoré nedeľné ráno bez starej mamy Emily.

„Ben zomiera,“ povedala matka. „Mali by sme ho ísť pozrieť.“

„Napožičiaval si od Emily kopec peňazí a rozflákal ich na hazard, chľast a ženské!“

„Ja viem, Tatko.“

„Emily po sebe nezanechá žiadne dedičstvo!“

„Aj tak by sme za ním mali ísť. Vraj mu zostávajú už len dva týždne.“

„Dobre, dobre! Tak poďme!“

Všetci sme nasadli do nášho Modelu-T a vyrazili sme, ale chvíľu to trvalo, lebo matka sa ešte musela zastaviť pre kvety. K horám to bol kus cesty. Došli sme na úpätie kopca a ďalej sme pokračovali po úzkej klukatej serpentíne. Strýko Ben tam hore umieral v sanatóriu na tuberkulózu.

„Emily musí stáť majland, aby si tam Ben mohol vylihovať,“ šomral otec.

„Možno jej pomáha Leonard.“

„Leonard nemá ani vindru. Všetko prepil a preflákal.“

„Ja mám deda Leonarda rád,“ povedal som.

„Deti má byť vidieť, nie počuť,“ odbil ma otec. Potom sa rozrozprával: „Ach, Leonard. Ten k nám bol dobrý, len keď bol na mol. Hral sa s nami a dával nám peniaze. Ale na druhý deň, keď vytriezvel, bol ten najkrutejší chlap na svete.“

Model-T si to pekne šinul po ceste. Vzduch bol čistý a zaliaty slnkom.

„Tak sme tu,“ povedal otec. Zašiel na parkovisko pred sanatóriom a vystúpili sme. Nasledoval som otca a matku do budovy. Keď sme vošli do izby, strýko Ben sedel vzpriamene na posteli a díval sa z okna. Potom sa otočil k nám. Bol nevšedne pekný, štíhly, s tmavými vlasmi a s rovnako tmavými očami, ktoré jasne žiarili.

„Ahoj, Ben,“ pozdravila matka.

„Ahoj, Katy.“ Strýko sa pozrel na mňa. „To je Henry?“

„Áno.“

„Posadte sa.“

S otcom sme si sadli, matka zostala stáť.

„Priniesla som ti kvety, Ben. Ale nikde tu nevidím vázu.“

„Sú krásne. Ďakujem, Katy. A nie, vázu nemám.“

„Nejakú zoženiem,“ povedala matka a vyšla z izby aj s kyticou v ruke.

„Kde máš teraz všetky svoje frajerky, Ben?“ spýtal sa otec.

„Občas zájdu...“

„No to určite.“

„Sem-tam sa ukážu.“

„My sme prišli iba preto, lebo ťa chcela vidieť Katherine.“

„Ja viem.“

„Aj ja som ťa chcel vidieť, strýčko Ben. Myslím, že si veľmi pekný.“

„Jak moja riť,“ odfrkol otec.

Matka sa vrátila do izby s kvetinami vo váze.

„Tak, dám ti ich sem. Na stôl k oknu.“

„Sú nádherné, Katy.“

Matka si sadla k nám.

„Nezdržíme sa dlho,“ povedal otec.

Strýko Ben siahol pod matrac a vylovil krabičku cigariet. Jednu si vzal, škrtol zápalkou a pripálil si. Zhlboka si potiahol, potom slastne vydýchol.

„Myslel som, že ti fajčenie zatrhli,“ ozval sa otec. „Ale ja viem, odkiaľ máš cigarety. Nosia ti ich tie prostitútky, že? Poviem to lekárom a postarám sa, aby sa sem už žiadna štetka nedostala!“

„Nespraviš ani hovno,“ povedal strýko.

„Mám sto chutí vyraziť ti tú cigaretu z papule!“ vyštekol otec.

„Ty vieš akurát tak mlieť pántom.“

„Ben,“ prerušila ich matka, „nemal by si fajčiť. Zabije ťa to.“

„Žil som dobrý život,“ usmial sa strýko.

„Svoj život si premrhal,“ povedal otec. „Len si klamal, flámoval, požičiaval si prachy, kurvil sa a slopal. Nikdy si neodpracoval ani jediný deň! A teraz umieraš vo veku dvadsaťštyri rokov!“

„Bolo to fajn,“ odvetil strýko. Znova si dal poriadny šluk z Camelky, potom vyfúkol modrý dym.

„Ideme domov!“ zavelil otec. „Ten chlap je magor!“

Otec vstal. Vstala aj matka a nakoniec aj ja.

„Zbohom, Katy,“ povedal strýko, „a zbohom, Henry.“ Žmurkol na mňa, aby dal najavo, ktorého Henryho myslí.

Nasledovali sme otca cez chodby sanatória až na parkovisko k nášmu Modelu-T. Nasadli sme, auto naštartovalo a my sme sa vydali po klukatej serpentíne dolu horou.

„Mali sme zostať dlhšie,“ povedala matka.

„A čo ty nevieš, že tubera je nákazlivá?“ spýtal sa otec.

„Zdal sa mi veľmi pekný,“ šepol som.

„To tá choroba,“ povedal otec, „preto vyzerá hentak. A bohvie, čo ďalšie ešte chytil.“

To ma zaujalo. „Čo napríklad?“

„Do toho ťa nič,“ odsekol otec. Model-T pomaly schádzal horskou cestou a ja som si nad tým nevedel prestať lámať hlavu.

4

Inú nedeľu sme zase naskočili do Modelu-T, aby sme sa vydali hľadať môjho strýka Johna.

„Nemá žiadnu ctižiadosť,“ povedal otec. „Nechápem, ako môže taký chudák chodiť so vztýčenou hlavou a pozerat sa ľuďom do očí!“

„Kiež by prestal žuť ten tabak,“ vzdychla si matka. „Potom ho pľuje všade okolo seba.“

„Keby táto krajina bola plná chlapov ako on, tak by nás už dávno ovládli čínski šikmáči a v práčovniach by sme makali *my*...“

„John nikdy nemal šancu,“ povedala matka. „Utielol z domu veľmi mladý. Ty si dostal aspoň stredoškolské vzdelanie.“

„Vyššie odborné,“ upresnil otec.

„Kde?“ spýtala sa matka.

„Na univerzite v Indiane.“

„Ale Jack vravel, že si chodil len na strednú.“

„To Jack chodil *len* na strednú. Preto teraz kosí trávnik boháčom.“

„Uvidím niekedy strýka Jacka?“ spýtal som sa otca.

„Najprv skúsime zistiť, kde sa túla strýko John.“

„Naozaj nás chcú ovládnuť Číňania?“

„Tí žltí diabli si na to brúšia zuby celé storočia. Brzdí ich jedine to, že musia bojovať proti Japončíkom.“

„Kto vie bojovať lepšie, Číňania alebo Japonci?“

„Japonci. Problém je v tom, že Číňanov je strašne veľa. Keď zabiješ Číňana, rozdelí sa napoly a vzniknú z neho dvaja.“

„A prečo majú žltú kožu?“

„Lebo nepijú vodu, ale svoje vlastné šťanky.“

„Tatko, *nehovor* malému dieťaťu také veci!“

„Tak mu povedz, nech sa prestane vypytovať.“

Vyrazili sme do ďalšieho príjemného dňa v Los Angeles. Matka mala na sebe jedny zo svojich pekných šiat a zdobený klobúk.

Vždy, keď sa takto vyfintila, sedela nehybne a napínala krk.

„Škoda, že nemáme dosť peňazí, aby sme mohli pomôcť Johnovi a jeho rodine,“ povedala matka.

„Nemôžem za to, že nemajú ani nočník, kam by sa vyšťali,“ odpovedal otec.

„Aj John slúžil vo vojne, tak ako ty. Nemyslíš, že si tiež niečo zaslúži?“

„Nikdy ho nepovýšili. Ja som to dotiahol na rotmajstra!“

„Všetci tvoji bratia nemôžu byť ako ty, Henry.“

„Ani sa *nesnažia*, dofrasa! Myslia si, že môžu vyciavať štát!“

Ešte chvíľu sme šli. Strýko John býval s rodinou v malej chatrči. Popraskaný chodník nás priviedol k spustošenej verande. Otec skúšal zvoniť, ale zvonček nefungoval. Hlasno zabúchal na dvere.

„Otvorte! Tu polícia!“

„Tatko, prestaň!“ krotila ho matka.

Trvalo hodnú chvíľu, kým sa dvere poodchýlili. Potom sa otvorili ešte viac a my sme zbadali moju tetu Annu. Bola len kosť a koža, mala prepadnuté líca a kruhy pod očami, tmavé kruhy. Jej hlas bol tiež slabý.

„Ach, Henry... Katherine... podte ďalej, prosím.“

Vošli sme za ňou dnu. Nebol tam skoro žiadny nábytok, len kuchynský kút so štyrmi stoličkami a dve postele. Matka a otec obsadili stoličky. Dve dievčatá, Katherine a Betsy (ich mená som sa dozvedel neskôr), stáli pri dreze a na striedačku skúšali vyškriabať zvyšky arašidového masla z prázdnej nádoby.

„Práve sme obedovali,“ povedala teta Anna.

Dievčatá prešli okolo nás s neviditeľnou vrstvou arašidového masla na suchých krajcoch chleba. Stále pozerali do pohára a špárali sa v ňom nožmi.

„Kde je John?“ spýtal sa otec.

Teta vyčerpane dosadla na stoličku. Vyzerala tak krehko. Mala špinavé šaty a neučesané vlasy. Bola slabá, bledá ako stena, unavená a smutná.

„Čakáme na neho. Už sme ho dlhšie nevideli.“

„Kam išiel?“

„Neviem. Proste nasadol na motorku a zmizol.“

„Jediné, o čo sa stará,“ povedal otec, „je tá jeho motorka.“

„Toto je Henry junior?“

„Áno.“

„Má zvláštny pohľad. A je taký tichý...“

„Lebo ho takého chceme.“

„Tichá voda brehy myje.“

„O ňom to neplatí. Jemu voda vymýva akurát tak dutý priestor medzi ušami.“

Dievčatá si vzali chleby, vyšli von a sadli si na verandu, aby sa najedli. Neprehodili s nami ani slovo, ale mne sa zdali milé. Boli rovnako chudučké ako ich mama, no stále boli pekné.

„Ako sa máš, Anna?“ spýtala sa moja matka.

„Ujde to.“

„Nevyzeráš dobre. Myslím, že potrebujete viac jedla.“

„Prečo sa váš syn neposadí? Sadni si, Henry.“

„Rád postojí,“ povedal otec. „Musí byť silný. Pripravuje sa na boj proti Číňanom.“

„Ty nemáš rád Číňanov?“

„Nie,“ odpovedal som.

„Takže, Anna,“ nadýchol sa otec, „ako sa vám vodí?“

„Popravde, mizerne... Domáci stále pýta nájomné. Je čoraz horší. Mám z neho strach. Neviem, čo robiť.“

„Počul som, že po Johnovi pátra polícia,“ povedal otec.

„Nie je to nič vážne.“

„Čo urobil?“

„Sfalšoval nejaké mince.“

„Mince? Ježišmaria, a to je čo za *nápad*?“

„John to nemyslel zle.“

„Skôr by som povedal, že on nemyslí vôbec.“

„Bol by iný, keby mohol.“

„To určite. A keby žaba mala krídla, tak by si neplieskala rít o zem!“

Potom bolo ticho, všetci mlčky sedeli. Ja som sa otočil a pozrel sa von oknom. Dievčatá som už na verande nevidel, asi niekam odišli.

„Poď, Henry, posad' sa,“ povedala teta Anna.

Ostal som stáť. „Ďakujem, netreba.“

„Anna,“ oslovila tetu moja matka, „si si istá, že sa John vráti?“

„Vráti sa, keď ho unaví naháňať sukne,“ odvrkol otec.

„John miluje svoje deti...“ povedala Anna.

„Počul som, že policajti ho stíhajú za niečo iné.“

„Za čo?“

„Znásilnenie.“

„Znásilnenie?“

„Hej. Ja viem, čo sa stalo, Anna. Raz, keď sa viezol na motorke, zbadal mladú stopárku. Nasadla za neho a ako išli, John si všimol opustenú garáž. Zašiel dnu, zavrel bránu a to dievča znásilnil.“

„Ako si to zistil?“

„Že ako? Prišli policajti a všetko mi povedali. Pýtali sa, či viem, kde je.“

„A ty si im to prezradil?“

„Načo? Aby sa dostal do basy a vyhol sa svojim povinnosťami? Takú službu mu neurobím.“

„Takto som sa na to nepozerala.“

„Nie, že by som mu prepáčil to znásilnenie...“

„Chlap si niekedy nevie pomôcť.“

„Čo?“

„Chcem povedať, že po deťoch a pri tomto spôsobe života, všetkých tých starostiach a tak... Už nevyzerám dobre ako kedysi. Uvidel mladé dievča, zdala sa mu príťažlivá... nasadla k nemu na motorku, objala ho okolo pása...“

„Čože?!“ zháčil sa otec. „Ako by sa ti páčilo, keby niekto znásilnil teba?“

„Asi by sa mi to nepáčilo.“

„Stavím sa, že ani tej mladej sa to nepáčilo.“

Do miestnosti vletela mucha a začala robiť nálety na stôl. Všetci sme ju pozorovali.

„Tu žiadne jedlo nenájdeš,“ povedal otec muče. „Vybrala si si zlý dom.“

Mucha bola čoraz drzejšia. Krúžila okolo stola a zúrivo bzučala. Čím užšie kruhy robila, tým bolo bzučanie hlasnejšie.